

Arrest

nr. 122 006 van 31 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE POURCQ en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 20 maart 2012 het Rijk binnen en diende op 21 maart 2012 een asielaanvraag in. Op 30 september 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Somalisch staatsburger te zijn afkomstig van de wijk Madina, Mogadishu. U behoort tot de subclan Daud, clan Abgal (< Hawiye) U groeide op bij uw ouders en uw broers en zussen in Mogadishu. U ging enkele jaren naar de koranschool en daarna kreeg u thuis les van uw vader.

Op 10 september 2011 kwamen leden van Al Shabaab naar u thuis. Uw vader is niet thuis en uw twee broers werden meegenomen. Uw vader ging naar de politie van Madina, Mogadishu. Uw vader werd twee maanden vastgehouden. Er werd gedacht dat uw vader banden had met Al Shabaab en dat hij wilde dat uw broers zouden worden meegenomen. Na tussenkomst en bemiddeling van de ouderen werd uw vader vrijgelaten. U hebt sindsdien geen nieuws meer van uw broers.

Op 20 januari 2012 kwamen de leden van Al Shabaab terug naar u thuis. Ze spraken met uw vader en vroegen naar zijn dochter. Uw vader ging niet akkoord, waarop ze reageerden dat ze u de volgende keer onder dwang zouden meenemen. Uw vader sprak met de ouderlingen en er werd besloten dat u moest vertrekken. Uw familie verliet het huis en jullie gingen bij de burens. U hebt Mogadishu verlaten op 5 februari 2012. U reisde per wagen naar Bosaso en daar nam u de boot naar Saoedi Arabië. In Saoedi Arabië nam u een vlucht naar Griekenland. U reisde verder per trein via Frankrijk, waar u de bus naar België nam. U vroeg op 21 maart 2012 in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Met betrekking tot de door u ingeroepen vrees voor vervolging kan volgende bedenking worden gemaakt. U heeft het niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u geboren werd in Mogadishu (zie gehoor CGVS, p.3) en gedurende uw ganse leven ononderbroken tot aan uw vertrek begin februari 2012 in Mogadishu heeft gewoond.

Ten eerste dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw kennis over Mogadishu, uw beweerde regio van herkomst. Zo verklaart u uw hele leven in de wijk Bulu Xubey in het district Madina, Mogadishu te hebben gewoond (zie gehoor CGVS, p.3). Hoewel u meerdere plaatsen en gebouwen opnoemt in uw wijk en in Mogadishu, komt de door u uiteengezette kennis eerder ingestudeerd over. U vernoemt twee moskeeën Rahma en Tawha, maar u kunt verder geen moskee bij naam opnoemen in uw buurt (zie gehoor CGVS, p.3). Later tijdens hetzelfde gehoor vernoemt u opeens wel meerdere moskeeën (zie gehoor CGVS, p.5), waardoor uw antwoorden weinig doorleefd overkomen, gezien u stelt dat u de moskee Abdi Azziz kent in het district Abdi Azziz (zie gehoor CGVS, p.4) en u zich nadien corrigeert en stelt dat u naar de moskee Rahma en Altawha ging in uw wijk (zie gehoor CGVS, p.5). U stelt dat er een bedrijf/fabriek is in Bulu Xubey, maar u blijkt niet te weten wat ze er maken (zie gehoor CGVS, p.3). Het is wel merkwaardig dat u spontaan hotel Shaafi, school Djibouti en de ziekenhuizen Madina en Benadir opnoemt (zie gehoor CGVS, p.3), enkele markten en hotels vermeldt in Mogadishu en u scholen opsomt, maar u op de vraag of u zich nog iets herinnert als je je huis en je buurt zou moeten omschrijven, enkel antwoordt met 'ik heb het al gezegd' (zie gehoor CGVS, p.5). Zo is het opmerkelijk dat u Souq Sinai opnoemt in de wijk Yaqshid en dan toevoegt dat het alles is wat u weet (zie gehoor CGVS, p.4). Het is hierbij bevreemdend dat u stelt dat op de markt van Bulu Xubey alles wordt verkocht, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat de markt Bulu Xubey bekend staat als een hernieuwde vleesmarkt (zie informatie administratieve dossier). Wanneer u wordt gevraagd wat Villa Baydabo is, stelt u dat dit een grote plaats is, vele dingen zijn er gebeurd (zie gehoor CGVS, p.5). U voegt toe dat het een militaire compound is, maar u buiten het gebouw van de Turkse regering geen andere officiële gebouwen blijkt te kennen (zie gehoor CGVS, p.5). Eerder op de vraag naar grote wegen in uw district, noemt u Xalane die van de luchthaven naar de stad gaat en de weg die naar Afgoye leidt (zie gehoor CGVS, p.4). U voegt toe dat er bij nummer 4 een kruising is, maar verder bent u niet in staat om andere grote wegen op te noemen (zie gehoor CGVS, p.4). Op de vraag naar de buurwijken van Madina, geeft u verkeerdelijk Daynile (zie gehoor CGVS, p.4) (zie informatie in administratief dossier). Bovendien is het merkwaardig dat u op de vraag naar de wijken gelegen aan zee in Mogadishu, deze begint op te noemen en dan toevoegt dat er 7 aan de kust gelegen zijn, waarna u nog twee wijken vernoemt (zie gehoor CGVS, p.4), wat opnieuw een ingestudeerde indruk geeft.

Wanneer hierna wordt gevraagd wat er meer noordelijk dan Daynile ligt, reageert u kortweg dat u niet buiten Mogadishu bent geweest (zie gehoor CGVS, p.4). Ook wanneer u wordt gevraagd of u plaatsen kent tussen Mogadishu en Afgoye, reageert u opnieuw kortweg dat u nooit buiten Mogadishu bent geweest (zie gehoor CGVS, p.4). Gezien de oorlogssituatie en de humanitaire crisis in Mogadishu en Afgoye is het weinig waarschijnlijk dat u geen weet zou hebben van plaatsen tussen de hoofdstad en Afgoye waar ontheemden zich zouden hebben gevestigd. Temeer daar u wel aangeeft dat uw oom langs vader's zijde in Eelasha Biyaha woont (zie gehoor CGVS, p.2). Verder tijdens het gehoor blijkt u geen enkel radiostation in Mogadishu te kennen en stelt u dat uw vader naar BBC luisterde (zie gehoor CGVS, p.8). Hoewel rekening wordt gehouden met uw minderjarige leeftijd, behoeft het geen doorgedreven scholing of aardrijkskundige kennis om weet te hebben van dergelijke eenvoudige feiten uit uw dagelijkse leefwereld.

Ten tweede laat uw socio-politieke kennis over uw regio van herkomst en Somalië in het algemeen te wensen over. U verklaart dat uw wijk werd gecontroleerd door Ahmed Hassan Adow en zijn voorganger Muse Sudi was (zie gehoor CGVS, p.6). Echter u blijkt de volledige naam van Muse Sudi niet te kennen (zie gehoor CGVS, p. 6). U blijkt verder niet te weten wie de controle had in de andere delen van Mogadishu (zie gehoor CGVS, p.6). Ook kunt u geen namen noemen van degenen die eerder de controle hadden in Madina, Mogadishu, noch kan u enige naam van een krijgsheer in Mogadishu noemen (zie gehoor CGVS, p.7). Het is weinig aannemelijk dat u gezien de oorlogssituatie geen namen zou kennen van personen die een machtspositie hadden in Mogadishu. Overigens dient te worden opgemerkt dat u verwijst naar de troepen van AMISOM en de Turkse bedrijven in Mogadishu, maar u geen melding maakt van de Ethiopische troepen die aanwezig waren in Somalië. Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de oorlogssituatie in uw land van herkomst weinig doorleefd en dus weinig geloofwaardig zijn. Op de vraag naar aanvallen of explosies tijdens de laatste periode dat u in Madina woonde, antwoordde u dat er in 2011 een bom was ontploft, maar dat u niet de datum noch de details weet (zie gehoor CGVS, p.8). Wanneer u hierna wordt gevraagd of u zich enig ander incident kan herinneren, antwoordt u van niet. Bij herhaling van deze vraag, stelt u alles te hebben gezien, de oorlog en de bommen, maar u niet de tijd weet dat dit gebeurde. Bij herhaling van de vraag antwoordt u ontwijkend dat er een bom werd gegooid en dat er enkele mensen stierven, dat dit hele tijd gebeurt en het niets speciaals voor u was. U beweert tenslotte geen andere incidenten, aanvallen of explosies te herinneren (zie gehoor CGVS, p.8).

Ten derde blijkt uit uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw clankennis over de regio Mogadishu en uw algemene kennis van het Somalische clansysteem beperkt is. U verklaart te behoren tot de clan Daud, subclan van Abgal (< Hawiye) (zie gehoor CGVS, p.5). U stelt te behoren tot de subclan Yusuf, een van de twee subclans van Daud, maar u blijkt de andere subclan van Daud te zijn vergeten (zie gehoor CGVS, p.5). Gevraagd naar de subclans van Abgal, vernoemt u Harti en Wabudhan, maar vermeldt u niet Waesle (zie informatie administratieve dossier). U blijkt geen subclans van Harti te kennen (zie gehoor CGVS, p.6). Het is merkwaardig, gezien het belang van het clansysteem in de Somalische samenleving, dat u niet meer kennis zou hebben van uw eigen subclan en clan (zie informatie in administratief dossier).

Uit voorgaande opmerkingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten. Uw kennis van het land dient immers in eerste plaats te worden afgetoetst aan uw kennis van uw onmiddellijke leefomgeving. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal hebt afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia (zie informatie administratieve dossier) en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U heeft immers tijdens uw asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw identiteit, nationaliteit of asielrelaas zou kunnen staven.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ten aanzien van uw grootmoeder (O.V. nr. 7.503.578 – C.G. nr. 12/14943), in het kader van haar asielaanvraag een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“

1.3. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota met bijkomende documenten neer, met tracing documenten van het Rode Kruis en de Red Crescent, getuigschriften van twee Somaliërs, een aangifte(verklaring) van geboorte van de Ambassade van Somalië te Brussel en een medisch getuigschrift.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1A.2 Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §1 Vreemdelingenwet en in een tweede middel de schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet: subsidiaire bescherming. Verzoekster meent tevens dat de beslissing op onredelijke wijze is tot stand gekomen.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het is de plicht van elke asielzoeker eerst de nationale bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het aldus essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoeksters voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming. Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtcollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Daarenboven werd in die zaak (RvV 16 mei 2011, nr. 61 577) wel degelijk geoordeeld dat de verzoekende partij de Somalische nationaliteit genoot.

3.2. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele of enkel betwiste identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792), zodat verzoekster niet kan laten gelden dat het CGVS “moet” *“eventueel aanvullende bewijsvormen (bv. een taalanalyse) aanvaarden of zelfs organiseren”*.

3.2.1. De bewijslast ligt aldus in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). De commissaris-generaal heeft bij de beoordeling zowel de positieve als negatieve elementen in rekening gebracht in het licht van het geheel van de motieven. In deze benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.2. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn, zoals bijvoorbeeld inzake Alfalax of de opgesomde scholen of hotels. Evenmin kan worden gesteld dat *“verzoekster op alle kennisvragen positief heeft geantwoord (wat betekent dat geen flagrant foute antwoorden werden vastgesteld) doch tevens dat zij niet steeds een volledig antwoord heeft gegeven of nog beter gezegd - het antwoord dat gewenst was door het CGVS”*. Immers gelet dat er in de bestreden beslissing geen motivering werd opgenomen over een specifiek antwoord, betekent niet dat dit antwoord juist zou zijn, doch enkel dat dit geen voorwerp is geworden van de motivering, wat aan een veelheid van factoren kan liggen, met name omdat dit niet werd onderzocht, niet te onderzoeken is, er geen informatie werd teruggevonden, betwifelbaar of onlogisch is, matig foutief is of juist is. Evenmin is bepaald waaruit *“een volledig antwoord (...) of nog beter gezegd - het antwoord dat gewenst was door het CGVS”* bestaat, zodat verzoekster hieromtrent evenmin uitspraken kan doen. Verzoekster gaat er aan voorbij dat geenszins wordt verwacht dat de asielzoeker een theoretische of encyclopedische kennis zou hebben van het land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf dat hij ontvlucht maar wel dat hij doorheen zijn antwoorden en betoog aannemelijk maakt dat hij inderdaad de nationaliteit heeft die hij beweert te hebben.

3.2.3. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat

verzoekster zenuwachtig of gestresseerd was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Uit het gehoorverslag blijkt daarenboven dat verzoekster de vragen goed begreep en vlot en duidelijk antwoordde zodat evenmin kan blijken dat verzoekster *“het moeilijk [heeft] gehad met de manier van interviewen en de examenstijl bij het stellen van de vragen”*, noch kan worden vastgesteld dat er sprake is van *“te laconieke of te korte antwoorden”*. Indien verzoekster overigens *“uitdrukkelijk aangegeven (heeft) moeilijk uit zichzelf te kunnen spreken”*, dan stelde verzoekster dit naar aanleiding van haar asielrelaas (gehoor p. 9) en niet om de neutrale vragen over haar geografische, sociopolitieke of etnografische kennis waarover zij voordien was ondervraagd.

3.2.4. Inderdaad, daargelaten de opgesomde moskeeën, stelt de Raad vast dat verzoekster enerzijds op sommige punten blijf geeft van een uitzonderlijke theoretische kennis terwijl ze anderzijds bepaalde elementaire, dagelijkse zaken niet kent of doorleefd kan toelichten. Dat verzoekster spontaan stelt *“het zijn er zeven”* wanneer zij gevraagd wordt welke wijken er aan zee liggen of *“er zijn er vier”* wanneer gevraagd wordt naar markten in Madina, is inderdaad opvallend vreemd gezien niet kan verwacht worden dat het aantal wijken of markten tot de parate kennis van een gewoon burger behoort, doch dat men ze eerst allemaal zou opsommen om dan te concluderen hoeveel er in totaal zijn. Evenmin is aannemelijk dat verzoekster vlot en ongehinderd de wijken in Wadajir, in Dharkanley en de andere districten met richtingaanduiding kan opsommen, terwijl ze naast Alane en de straat die naar Afgoye gaat, geen hoofdwegen of plaatsen buiten Mogadishu kan toelichten die in die richting liggen (gehoor p. 3). Het is verder niet ernstig dat verzoekster nu aanvoert dat ze wel degelijk wist wat ze maakten in de fabriek terwijl ze ter gehoor verklaarde *“ik weet het niet”* (gehoor p. 3), noch dat de markt vooral bekend was van de verkoop van vlees terwijl ze ter gehoor verklaarde dat ze daar *“alles”* verkochten (gehoor p. 4). De thans bijgevoegde informatie komt dan ook voor als een poging tot het bijsturen van de verklaringen, die geen steun vindt in het administratief dossier.

3.2.5. Eenzelfde conclusie geldt voor verzoeksters enerzijds uitgebreide antwoorden inzake de clans, doch waarbij ze anderzijds niet kan zeggen welke de andere subclan van haar eigen clan Daud is (gehoor p. 5), noch kan toelichten welke de subclans van de Harti, een subclan van haar clan Abgal zijn (gehoor p. 6). Dat verzoekster wel kennis had van de subclan Waesle is een loutere bewering en dat verzoekster *“niet het belang ervan onderkend heeft om haar kennis over de clans in Somalië zo uitgebreid als mogelijk te verstrekken, op gevaar af anders als ongeloofwaardig te worden beschouwd”* is bezwaarlijk ernstig in het licht van verzoeksters bijzonder theoretische kennis.

3.3. Geenszins is verzoeksters totale onwetendheid inzake de sociopolitieke aspecten van Mogadishu aanvaardbaar. Verzoekster kent geen namen van Al Shabaab die in Madina kwamen of weggingen, kent geen andere namen dan Ahmed Dayid en Muse Sudi van krijgsheren in Mogadishu, weet niet welke delen van Mogadishu onder welke controle stonden toen ze vertrok (gehoor p. 6-7), noch welke plaatsen in Mogadishu de Al Shabaab onder controle hadden (gehoor p. 10). Indien verzoekster inderdaad jong was ten tijde van Muse Sedi, dan kan niet blijken dat ze wist wie voor (doch wel na) Muse Sedi haar wijk controleerde (gehoor p. 6-7). Verzoekster kan geen enkel incident geloofwaardig toelichten, spreekt louter over *“in 2011 er was een bom, maar ik weet niet precies datum of details”* en *“enkele mensen stierven, dat zijn dingen die hele tijd gebeuren, het was niets speciaals voor mij”*, wat geenszins doorleefde antwoorden zijn voor iemand die van zijn geboorte in 1996 tot nu in Mogadishu heeft gewoond en de oorlog heeft meegemaakt. Dit is *in casu* te meer ongeloofwaardig nu verzoekster vele jaren schoolliep en de dochter is van een leerkracht Engels (verklaring 12, 32 en 33, vragenlijst 2.10.a), zodat haar familie nauw bij de sociale omgeving aangesloten is. Dat verzoekster Bulu Xubey nooit zou moeten verlaten hebben, is dan ook evenmin aannemelijk. Ook is verzoeksters kennis van de Somalische taal onvoldoende om haar nationaliteit aan te tonen. De Somali-bevolkingsgroep komt immers niet enkel in Somalië voor maar ook in Djibouti, Ethiopië, Kenia en Jemen en is na de val van het Siad Barre-regime over de gehele wereld uitgeweken.

3.4. Concluderend kan gesteld worden dat verzoekster weinig bekend tot geheel onbekend is met haar eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld indien zij tot januari 2012 in Mogadishu woonde, temeer gezien de langdurige en gewelddadige conflicten aldaar, terwijl verzoekster wel op andere, oppervlakkigere punten die veel minder tot haar leefwereld behoorden, op theoretische wijze kon antwoorden. Opnieuw kan verzoekster niet ernstig aanvoeren dat ze nu in een gesprek met haar raadsman en voogd wel andere incidenten wist te vertellen. Immers het is de parate kennis die kan overtuigen van verzoeksters verblijf in haar voorgehouden land en niet deze die na

besprekingen is opgedaan via vrienden en/of het internet. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoeksters sociale, politieke, geografische en etnografische kennis theoretisch is en niet betrokken is op haar eigen leefwereld. Derhalve kon de commissaris-generaal wel degelijk besluiten dat verzoeksters kennis een ingestudeerd karakter vertoont. Verzoekster heeft dan ook haar voorgehouden Somalische nationaliteit niet aangetoond zodat aan haar hierop gesteunde asielmotieven evenmin enig geloof kan worden gehecht. Tot slot wordt niet aannemelijk toegelicht waarom de fundamentalistische Al Shabaab de dochter van een Engelstalige leerkracht – en dus verderfelijk verwesterde en “goddeloze” – zou willen huwen. De getuigenverklaringen kunnen de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen niet herstellen. Ook de tracing via het Rode Kruis is enkel de weergave van verzoeksters verklaringen. Het medisch certificaat wijst op fysieke problemen waarvan niet kan blijken dat deze verzoeksters geheugen of het verloop van het CGVS-gehoor en verzoeksters medewerkingsplicht zouden kunnen beïnvloeden.

3.5. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. Documenten zijn daarbij slechts één element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben, te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat zoals reeds hoger werd opgemerkt, *in casu* niet het geval is.

3.6. De Raad kan daarenboven de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Het volstaat immers niet louter documenten neer te leggen maar tevens moet aannemelijk worden gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Dit is niet het geval en verzoekster toont niet aan op welke basis het geboortecertificaat werd uitgereikt. Het attest stelt daarbij zelf dat het een “aangifte van geboorte” is, zodat niet kan blijken dat enig onderzoek werd gevoerd om de daarin opgenomen informatie te verifiëren. Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat verzoekster haar nationaliteit niet aannemelijk maakt, noch dat aannemelijk is dat verzoekster omwille van problemen in Somalië naar België kwam. Aldus kan de voorgelegde “aangifte van geboorte”, ook al wordt niet betwist dat dit stuk werd uitgereikt door de Somalische ambassade, niet overtuigen als identiteits- of nationaliteitsbewijs. Ten slotte zelfs indien verzoekster door de Somalische ambassade te Brussel middels dit document dd. 17 oktober 2013 ook de Somalische nationaliteit zou worden toegekend, dan nog kan worden vastgesteld dat verzoekster niet kan overtuigen dat ze haar oorspronkelijk land van herkomst diende te verlaten omwille van een nood aan internationale bescherming.

3.7. Inzake het dossier van haar beweerde grootmoeder, stelt de Raad vast dat diens weigeringsbeslissing een overtollig motief vormt, temeer gezien verzoekster en haar beweerde grootmoeder een andere naam voor de moeder geven zodat hun band geenszins vaststaand is (gehoor p. 12). Aldus is er geen recht op inzage van dit asielsdossier, integendeel dit valt onder de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de beweerde grootmoeder. Geenszins kan dit aanleiding geven tot een vernietiging van verzoeksters beslissing te meer gezien verzoekster – behalve een beweerde doch niet geadstrueerde band – geen melding maakt van de betrokkenheid van haar beweerde grootmoeder in de door haar ingeroepen asielfeiten.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.9. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Er kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster niet in Somalië verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.12. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK